

TALE

21. februar 2018

J.nr. 20175200505

ABS
MEMS

Beskæftigelsesministerens tale til samråd AK-AM i
Beskæftigelsesudvalget den 21. februar 2018 om an-
erkendelsesprocenten for arbejdsulykker

DET TALTE ORD GÆLDER

Samrådsspørgsmål AK-AM er stillet den 11. december 2017
efter ønske fra Christian Juhl (EL) og Karsten Hønge (SF):

Samrådsspørgsmål AK

*Hvad mener ministeren om, at anerkendelsesprocenten for
arbejdsulykker er faldet fra 79,4 pct. i 2010 til 49,4 pct. i
2016, jf. Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings arbejdsskade-
statistik 2016?*

Samrådsspørgsmål AL

*Mener ministeren, at den nuværende praksis for anerkendel-
se af arbejdsulykker, hvor 49,4 pct. blev anerkendt i 2016, er
i overensstemmelse med intentionerne i arbejdsskaderefor-
men fra 2003 om at øge anerkendelsesprocenten til op mod
85 pct.?*

Samrådsspørgsmål AM

*Hvilke initiativer vil ministeren tage i forhold til Ankestyrel-
sens fortolkning af højesteretsdommen om arbejdsulykker fra
november 2013, sag 31/2012, som ifølge bl.a. advokat i FOA
Heidi Bloch er uhensigtsmæssig og langt mere nidkær, end
der er belæg for i dommen, jf. artiklen i Fagbladet 3F den 5.
december 2017 "Over 9.000 afvist sidste år: Svaret er "nej"
i halvdelen af alle arbejdsulykke-sager"? Der henvises til
[https://fagbladet3f.dk/artikel/svaret-er-nej-i-halvdelen-af-
alle-arbejdsulykke-sager](https://fagbladet3f.dk/artikel/svaret-er-nej-i-halvdelen-af-alle-arbejdsulykke-sager)*

Indledning [herunder besvarelse af spørgsmål AK]

- Tak for invitationen til dagens samråd, hvor vi skal drøfte et meget vigtigt og principielt spørgsmål, nemlig anerkendelsesprocenten for arbejdsulykker.
- Det mener jeg, at vi kan gøre relativt kort, for jeg er ikke uenig i, at vi bliver nødt til at se på det her område.
- Jeg synes dog, at vi skal starte med at se på, hvordan tingene har udviklet sig – det er nemlig noget, som har undret mig. Vi sidder her mange år efter Højesterets dom, og jeg undrer mig over, at man ikke har diskuteret dommen og dens konsekvenser noget mere.
- Jeg er selvfølgelig opmærksom på, at der har været en offentlig diskussion, og at der har været medlemmer af udvalget, som har tilkendegivet, at de ville stille spørgsmål til den daværende beskæftigelsesminister. Men når vi kigger på det i Beskæftigelsesministeriet, så har der – på det foreliggende grundlag – været relativt lidt kommunikation fra ministeriet til Beskæftigelsesudvalget.
- Det siger jeg bare, fordi jeg også synes, at det har taget for lang tid at få den her diskussion. Og jeg vil meget gerne diskutere det her spørgsmål med partierne, når vi i foråret skal drøfte en ny model for arbejdsskadesystemet. Jeg vil også gerne drøfte spørgsmålet i arbejdsmiljøforligskredsen.
- Anerkendelsesprocenten lå i tiden til og med 2013 relativt stabilt på mellem 75 og 80 procent.
- Efter en højesteretsdom i 2013 faldt anerkendelsesprocenten, så den fra 2014 og frem har ligget på mellem 50 og 60 procent.

- Så selvom anerkendelsesprocenten for 2016 ifølge Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings seneste opgørelse nu ligger på 51 pct. – og den i 2017 var 59 procent – er der tale om et betydeligt fald.
- Derfor er det også en vigtig diskussion, vi skal have her i dag.
- Det er vigtigt, at alle – ikke mindst arbejdsgiverne – tager det alvorligt, når der er sket en ulykke på en arbejdsplads.
- Af hensyn til den enkelte medarbejder, som kan have ret til arbejdsskadeerstatning. Men også fordi arbejdspladserne skal lære af det, så vi hele tiden kan styrke den forebyggende indsats.
- I dag er det ikke alle arbejdsulykker, der anerkendes efter arbejdsskadesikringsloven. Og jeg forstår godt, at det kan virke mærkeligt for medarbejderen.
- Jeg kan også godt forstå, at man som medarbejder har behov for, at skaden anerkendes – så man kan sætte punktum og hurtigt se fremad igen. Sådan skal det jo helst være.
- Som I ved, skal vi her i foråret i gang med forhandlingerne om et mere moderne arbejdsskadesystem. Vi skal lave et mere tidssvarende system, der møder borgeren i øjenhøjde, og sikrer borgeren hurtigere afgørelser og en hurtigere tilbagevenden til arbejdsmarkedet.
- Jeg mener, at det vil være oplagt, at vi i den forbindelse også kigger på personskadebegrebet i arbejdsskadesikringsloven – herunder hvilke krav, der skal opfyldes for at en arbejdsulykke kan anerkendes som en arbejdsskade.
- Jeg tager gerne den diskussion, og jeg tror, at vi sammen kan finde en god løsning.

- Når det er sagt, skal vi huske på, at højesteretsdommen fra 2013 og det følgende fald i anerkendelsesprocenten – som jeg har fået det oplyst – ikke har haft konsekvenser i de sager, hvor tilskadekomne har ret til erstatning.
- De sager, der afvises i dag, er sager, der tidligere blev anerkendt *uden nogen form for erstatning*. De såkaldte nul-sager.
- Det er – uanset hvordan man ser på spørgsmålet om behovet for *anerkendelse* i flere sager – en meget vigtig pointe, når vi snakker om den faldende anerkendelsesprocent.

[Baggrund for faldet – Højesterets dom]

- Det, Højesteret slog fast i sin dom fra 2013, var, at *forbigående smerter, der ikke kræver behandling, men går over af sig selv, normalt ikke er en personskade i arbejdsskadesikringslovens forstand*.
- Jeg har i daglig tale hørt nogle beskrive det som, at der med dommen er indført en bagatelgrænse.
- Det betyder, at arbejdsulykker, der fx alene udløser et blåt mærke, en forstuvet ankel eller andre gener, der går over af sig selv, ikke bliver anerkendt som arbejdsskader i dag.
- Disse sager blev tidligere anerkendt – uden erstatning – og højesteretsdommen har derfor medført et fald i anerkendelsesprocenten for arbejdsulykker.
- Som jeg er oplyst, har dommen fra Højesteret altså ikke konsekvenser i de sager, hvor en arbejdsulykke:

- kræver behandling,
- indebærer ret til godtgørelse for mén
- eller indebærer ret til erstatning for tab af erhvervsevne
- Disse sager anerkendes fortsat.
- Jeg kan som sagt godt forstå, hvis man som medarbejder finder det mærkeligt, at den ulykke, man har været udsat for på sit arbejde, ikke anerkendes som en arbejdsskade.

Og selv om man som sagt ikke går glip af erstatning på grund af den ændrede praksis, forstår jeg godt, at selve *anerkendelsen* af arbejdsskaden kan betyde noget for den enkelte.

[Ankestyrelsens fortolkning (Spørgsmål AM)]

- Med spørgsmål AM sættes der fokus på Ankestyrelsens fortolkning af Højesterets dom.
- Som I ved, er det et grundlæggende princip i vores retssamfund, at myndigheder følger den praksis, der fastsættes af domstolene – ikke mindst domme afsagt af Højesteret. Og det er Ankestyrelsens opgave at bringe praksis i overensstemmelse med domstolenes afgørelser.
- Det har Ankestyrelsen oplyst, at de har gjort i denne sag. Det er også det, der fremgår af min besvarelse fra 4. januar i år af spørgsmål nr. 138 fra udvalget – at Ankestyrelsen mener, at højesteretsdommen er fortolket og gennemført korrekt.
- Næste skridt kan jo så være, at vi fra politisk hold tager stilling til, om praksis lever op til de intentioner, vi har for området. Det er jeg naturligvis villig til at drøfte med jer.

Og så skal man jo huske, at man som borger altid har mulighed for at indbringe de afgørelser, Ankestyrelsen har truffet i ens arbejdsskadesag, for domstolene. Det er et andet grundlæggende princip i vores retsstat.

[Intentionen med arbejdsskadereformen 2003 - spørgsmål AL]

I forhold til intentionen bag arbejdsskadereformen i 2003 har jeg forstået, at reformen blandt andet havde til formål at sikre et mere retfærdigt og gennemskueligt system, der skulle føre til anerkendelse af flere arbejdsskadesager.

- Den ambition ønskede man blandt andet at opnå gennem et nyt ulykkesbegreb, som man – så vidt jeg er orienteret – vurderede ville føre til en anerkendelsesprocent på mellem 80 til 85 pct. af alle anmeldte arbejdsulykker.
- Med det ulykkesbegreb, som man indførte i 2003, ville man blandt andet sikre, at de arbejdsskader, der før reformen i 2003 blev afvist med henvisning til, at der ikke var sket noget *usædvanligt* eller *uventet*, fremover også blev anerkendt.
- Det vil sige, at den sygeplejerske, som pludselig får smerter i ryggen, når hun løfter en patient ud af sengen, eller den chauffør, der får en knæskade, når han springer ned fra trinbrættet på sin lastbil, også skulle have mulighed for at få sin skade anerkendt som en arbejdsskade.
- Med reformen blev der altså grundlagt det princip, at også skader, som følger af det daglige arbejde – og hvor ulykken ikke skyldes noget uventet – kan anerkendes. Det er et sundt og godt princip, og det har Højesterets dom fra 2013 ikke ændret ved.

- Det er også værd at bemærke, at reformen nogenlunde havde den forudsete effekt på anerkendelsesprocenten – der som sagt i tiden frem til og med 2013 lå relativt stabilt på mellem 75 og 80 procent.
- Efter højesteretsdommen i 2013 er anerkendelsesprocenten som sagt faldet, så den fra 2014 og frem har ligget på mellem 50 og 60 procent – i 2017 var den 59 procent.
- Det kræver ikke en matematisk eksamen at slå fast, at det tal er betydeligt lavere end den forudsete anerkendelsesprocent på 80-85 procent.
- Det er jo så det, som vi skal til at gøre noget ved politisk. Derfor vil jeg også nu – også for min egen skyld – prøve at få kortlagt, hvad det er, som der blevet diskuteret fra 2013 og frem til nu. Vi har brug for et overblik.
- Jeg synes jo, at vi skulle have haft denne diskussion noget før, og derfor vil jeg også gerne kvittere for dette samråd i dag. Jeg er helt enig i, at vi skal gøre noget ved det her spørgsmål, og det skal vi have gjort i foråret.
- Tak for ordet.